

200 éve temetik a baloldalt ellenfeleik

A rendszerváltáskor előtérbe és hatalomra került, régi/új erők, személyek közös politikai, elvi és ideológiai platformja - amely egy táborba sodorta őket - az a szocializmus-ellenesség, a kommunisták, a baloldalak gyűlölete, ill. a kapitalizmus iránti vak elkötelezettség volt. Ebben a rendkívül heterogén társadalmi, politikai, szociális szempontból színes társaságban Csurka, Orbán, és baráti körük kezdettől fogva élen jártak, és ezeket az érzéseiket soha sem titkolták.

Ebben egyébként önmagában semmi új nem volt. A szocialista munkásmozgalom a XIX. században az Osztrák-Magyar Monarchiában, a kiegyezés után is mondhatni „véráldozattal” törhetett magának utat, mert a fennálló feudális, monarchista, konzervatív, keresztény uralkodó osztályok hatalmi szervei mindent megtettek annak érdekében, hogy az Európában, sőt másutt is már létező, a „negyedik rend” érdekeit védő munkáspárt ne alakulhasson meg, és ne működhessen. Az 1880-ban létrejött munkáspártnak még tíz évet kellett várnia csak arra, hogy felvehesse a Szociáldemokrata nevet. Létezésétől kezdve küzdelem volt az útja, hogy az általa képviselt sokmillió fizikai és szellemi munkástömegek polgári jogokhoz, megfelelő bérekhez juthassanak, szociális körülményeik javuljanak, a minimális politikai jogokban részesülhessenek, munka- és létviszonyaik emberibbé alakuljanak.

A Horthy fémjelezte ellenforradalmi rendszerben is a gyűlölet, a kirekesztés, az üldözés, az elnyomás politikája sújtotta az egyetlen legális baloldali pártot az MSZDP/SZDP-t. Horthy Miklós 1919 augusztusában az általa szervezett és irányított fehér tiszti, ellenforradalmi különítményeseknek parancsba adta, hogy az útjukba kerülő kommunistákat koncolják fel. Az őt Siófokon augusztus közepén felkereső arisztokrata küldöttségnek megígérte, hogy katonai diktatúrát nem vezet be, ha bevonul a fővárosba, de leszögezte: a baloldallal leszámol, mondván „sokan fognak úszni a Dunában” (értsd: a meggyilkoltak), és „a bolsevizmus írmagját is kiirtja” (értsd: a kommunistákkal, a szocialistákkal is leszámol). A kommunista pártot az ellenforradalmi kormányok azonnal betiltották. A nyugati hatalmak nyomására, zsarolására ugyan engedélyeznie kellett Horthynak és kormányainak a szociáldemokraták legális működését, de a rendszer titkosszolgálati, a társadalom minden szférájába beépült spionjai és ügynökhálózati emberei közreműködésével szűk társadalmi gettóba szorították a baloldaliakat és tevékenységüket. Kiirtani azonban ő sem tudta. A háború elején a baloldali mozgalmi emberekből és zsidókból felállított és frontra küldött civil századok, majd a német megszállás idején a kormányok által támogatott Gestapo nagy pusztítást végzett a politikai ellenfelei – az illegalitásba kényszerített szociáldemokrata, kommunista ellenállók, német- és náciellenes demokratikus polgárok – táborában, körében, de nem sikerült „írmagjukat” kiirtani.

A baloldaliak és mozgalmuk ugyanis nem égből pottyant valamik. A jobboldal jó lenne, ha tudomásul venné: ezek a kapitalizmus szüleményei, az adott társadalom újratermelő „termékei”. Heller Ágnes, az ismert filozófust idézném, akit nem lehet azzal vádolni, hogy a polgári demokrácia, a

kapitalizmus ellensége lenne. A francia forradalomról folytatott TV beszélgetés összegezeként a maga részéről a következőkkel zárta az eszmecserét: „a francia forradalom „Szabadság! Egyenlőség! Testvériség” jelszavát a kapitalizmus nem váltotta valóra. Ezért a szocializmusnak mindig lesz társadalmi bázisa”. Jó lenne, ha ezt a magyar jobboldal is tudomásul venné. És nem akarná ma, a XXI. században kiirtani vagy elűldözni az országból a baloldaliakat.

Strassenreiter Erzsébet